

„Słowicze dźwięki w męczyzny głosie...”

Wygląda na to, że wojna hybrydowa, jaką Niemcy od początku 2016 roku prowadzą przeciwko Polsce, w ostatnim czasie doznała eskalacji. Już nie wystarczyło zablokowanie Funduszu Odbudowy, ale za pośrednictwem niemieckich owczarków, jacy obsadzili instytucje europejskie, Niemcy doprowadziły do zablokowania środków z tzw. funduszy spójności, które, w kwocie 76 miliardów euro, zostały dla Polski preliminowane w budżecie Unii Europejskiej na lata 2021-2027. Pretekstem jest oczywiście brak praworządności, to znaczy brak zgody sędziów zwerbowanych w charakterze konfidentów jeszcze przez Wojskowe Służby Informacyjne, albo przez ABW w ramach operacji „Temida”, albo sędziów politycznie sympatyzujących z Volksdeutsche Partei z Donaldem Tuskiem na czele, na „nową” Krajową Radę Sądownictwa”, poprzez którą rząd „dobrej zmiany” chciałby przejść na ręczne sterowanie sądownictwem. Taka potrzeba pojawiła się w związku z tym, że kiedy przestała istnieć PZPR, sędziowie wyemancypowali się z jakiegokolwiek zależności od jakiegokolwiek władzy państwowej, co im się bardzo spodobało, bo stwarzało nieograniczone możliwości dokazywania i spokojnego korumpowania się. Ale nie chodzi tu o to, by rozstrząsać problemy niezawisłych sędziów, czy proponować jakieś wyjście z sytuacji, bo to jest jedna sprawa, a praworządność, jest tylko pretekstem do szantażowania Polski i gdyby, wskutek na przykład ustępliwości rządu, go zabrakło, to znalazłby się jakiś inny. Nawet już się znalazł w postaci tzw. Karty Praw Podstawowych. Została ona przyjęta na szczycie

Rady Europejskiej w Nicei w roku 2000. Nazwa tego dokumentu jest myląca, bo w istocie jest to manifest komunistyczny, w którym promotorzy komunistycznej rewolucji poupychali wszystkie wynalazki zmierzające do destrukcji organicznych więzi społecznych, by – zgodnie z „Manifestem z Ventotene” unijnego świątka, włoskiego komunisty Spinellego, doprowadzić do likwidacji historycznych narodów europejskich. Bo to właśnie na obecnym etapie, jest celem Unii Europejskiej, którego jej polityczni kierownicy nawet nie starają się specjalnie ukrywać.

Prehistoria

Po dwóch próbach, jakie w XX wieku podjął cesarz Wilhelm II i Adolf Hitler, narzucenia Europie niemieckiego przywództwa siłą, Niemcy, kiedy ich państwo w 1949 roku zostało odtworzone, zrozumiały, że nie tędy droga, że znacznie bezpieczniejsze i tańsze jest narzucenie Europie swego przywództwa metodą pokojowego jednoczenia. Rozpoczęło się ono niewinnie i w postaci Wspólnego Rynku nawet przyniosło Europie potężny impuls rozwojowy. Co więcej – stworzyło wrażenie, że we wspólnej Europie Niemcy się rozpuszczą i nie będą stanowiły żadnego zagrożenia. Jednak nie z Niemcami tanie numery! Jeśli nie kijem, to pałką – ale cel cały czas jest ten sam; poddanie Europy niemieckiemu przywództwu. Najtwardszym jądrem metody pokojowego jednoczenia było korumpowanie biurokratycznych gangów, pod pozorem „demokracji” okupujących europejskie narody. To się znakomicie udało i w dodatku nawet za stosunkowo niewielkie pieniądze, bo nie przekraczające 2 procent europejskiego Produktu Krajowego Brutto. Toteż po upadku porządku jałtańskiego, na przełomie lat 80-tych i 90-tych, kiedy Niemcy odzyskały swobodę ruchów w Europie, nawróciły się na linię kanclerza Bismarcka, według której Niemcy zarządzają Europą w porozumieniu z Rosją. Zewnętrznym wyrazem tego nawrócenia jest strategiczne partnerstwo niemiecko-rosyjskie, obecnie poddawane przez Stany Zjednoczone próbom niszczącym w związku z wojną na Ukrainie, jaką USA na

czele państw NATO prowadzą z Rosją do ostatniego Ukraińca. Żeby jednak nie płoszyć ptaszków zawczasu, początkowo Wspólnoty Europejskie funkcjonowały w formule konfederacji, czyli związku państw, nazywanym przez entuzjastów „*Europą Ojczyzn*”.

Traktat z Maastricht

Skoro jednak Niemcy nawróciły się na linię polityczną kanclerza Bismarcka, to dzieje Europy weszły w następny etap. Zwiastunem tej zmiany było przyjęcie traktatu z Maastricht, który wszedł w życie w roku 1993. Zmieniał on radykalnie formułę funkcjonowania Wspólnot Europejskich. Odszedł od formuły konfederacji, czyli związku państw, ku formule federacji, czyli państwa związkowego. Od tego momentu trwają przygotowania do narzucenia Wspólnotom Europejskim politycznej czapy w postaci Unii. W ramach przygotowań do budowy europejskiego państwa federalnego pod niemieckim kierownictwem, Niemcy w latach 90-tych wysadziły w powietrze projekt „*Heksagonale*”, inicjując rozbiór Jugosławii, czyli „*Wielkiej Serbii*”, którą zawsze uważały za enklawę rosyjskich wpływów w „*swojej*” części Europy, a potem, już po roku 2000 doprowadzając do rozbioru samej Serbii, poprzez ustanowienie Kosowa zamieszkałego przez „*Kosowerów*”, co wymagało już bombardowań Serbii przez bombowce NATO, żeby w ten sposób ją zmłotować. Ten eksperyment potwierdził zdolność Niemiec do przewodzenia Europie, wobec czego nie było na co czekać, tylko doprowadzić do przekształcenia Wspólnot Europejskich w Unię Europejską, czyli odrębny podmiot prawa międzynarodowego.

Traktat lizboński

Początkowo Unia Europejska miała być utworzona na podstawie tzw. traktatu konstytucyjnego, ale nie wszedł on w życie z powodu sprzeciwu Holandii, wobec czego z dwóch traktatów sklecono jeden w postaci poprawek do każdego z nich, co w znacznym stopniu zniechęcało do uważnego przeczytania go. Do obiegu politycznego twór ten wszedł pod nazwą „*traktatu*

lizbońskiego" i rozpoczęły się przygotowania do jego przyjęcia. Polska, to znaczy – premier Donald Tusk, w towarzystwie Księcia-Małżonka, który wtedy akurat piastował stanowisko ministra spraw zgranicznych w rządzie obozu zdrady i zaprzaństwa oraz w obecności prezydenta Lecha Kaczyńskiego, podpisała ten traktat akurat w rocznicę wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, 13 grudnia 2007 roku. Jak potem premier szczerze przyznał, podpisał go bez czytania – bo niby po co Donald Tusk miałby go czytać, może jeszcze ze zrozumieniem, skoro starsi i mądrzejsi już go napisali i przeczytali? Toteż 11 kwietnia 2008 roku Sejm głosami posłów należących do obozu zdrady i zaprzaństwa oraz głosami obozu płomiennych dzierżawców monopolu na patriotyzm, uchwalił ustawę upoważniającą prezydenta Kaczyńskiego do ratyfikowania tego traktatu, co nastąpiło 10 października 2009 roku. Traktat lizboński wszedł w życie 1 grudnia 2009 roku i od tego dnia zaistniała Unia Europejska, jako odrębny od państw członkowskich podmiot prawa międzynarodowego. Warto zwrócić uwagę, że środowiska stręczące Polakom ratyfikację traktatu lizbońskiego podkreślały z naciskiem, że Unia nie jest państwem. Było to z jednej strony dziwne, bo Unia Europejska ma wszystkie atrybuty państwa. Ma terytorium – o czym każdy może przekonać się w Terespolu, który nie tylko leży nad wschodnią granicą Polski, ale również – nad wschodnią granicą Unii Europejskiej. Ma „ludność”, bo każdy obywatel każdego państwa członkowskiego, jest jednocześnie obywatelem Unii Europejskiej. Do tej pory obywatelstwo było związane z państwem, a nie „organizacją międzynarodową”, bo nie można być np. „obywatelem UNESCO”, chociaż pewien strażnik w gmachu ONZ w Nowym Jorku myślał, że „to mały, ale bardzo dzielny naród”. Ma wreszcie władze w postaci Rady Europejskiej jako władzy ustawodawczej, Komisji Europejskiej, jako władzy wykonawczej i Parlamentu Europejskiego, jako demokratycznego kwiatka do tego kożucha. Ma też Trybunał, bank centralny, walutę, policję w postaci Europolu, prokuraturę w postaci Eurojustu, słowem prawie wszystko, co mają inne państwa, z wyjątkiem armii, ale to tylko kwestia czasu. Z drugiej strony uporczywe

utrzymywanie, że Unia państwem nie jest było oczywiste w sytuacji, że gdyby „była”, to trzeba by odpowiedzieć na kłopotliwe pytanie, jaki w takim razie jest prawnomiędzynarodowy status państw członkowskich: czy nadal są niepodległe, czy też mają tylko autonomię. Są one bowiem częściami składowymi państwa pod nazwą „Unia Europejska”, a dotychczas żadna część składowa jakiegokolwiek państwa nie była niepodległa. Przeciwnie – podlegała władzom tego państwa, właśnie jako jego część składowa.

Odrębną sprawą jest kwestia suwerenności. Traktat lizboński ustanawia „zasadę przekazania”, głoszącą, że Unia Europejska ma tylko takie uprawnienia, jakie przekażą jej państwa członkowskie. Oznaczałoby to, że polityczna suwerenność w Unii jest podzielona. Władze UE są suwerenne w zakresie kompetencji przekazanych, bo to one decydują, jaki zrobić z nich użytek, ale państwa członkowskie całkiem suwerenności nie tracą, bo to one decydują, które kompetencje przekazać, a których nie. Ale traktat lizboński ustanawia też „zasadę lojalnej współpracy”, która głosi, że państwo członkowskie MUSI powstrzymać się przez KAŻDYM działaniem, które MOGŁOBY zagrozić urzeczywistnieniu celów Unii Europejskiej. Widzimy, że zasada ta unieważnia „zasadę przekazania”, bo obowiązek powstrzymania się nie zależy wcale od zakresu kompetencji przekazanych, tylko od tego, czy jakaś sprawa została uznana za „cel Unii Europejskiej”. Ponieważ chodzi o cele Unii, a nie żadnego z państw członkowskich, to jest oczywiste, że wyłączną właściwość określania, co jest „celem Unii”, a co nie i przed czym państwo członkowskie ma się powstrzymać, mają władze Unii Europejskiej. W ten sposób traktat lizboński wypłukuje z państw członkowskich suwerenność, stwarzając zarazem pozory legalności dla przekształcania Unii Europejskiej w państwo federalne pod kierownictwem Niemiec. Dlaczego pod kierownictwem Niemiec? Dlatego, że przed ratyfikowaniem tego traktatu przez Niemcy, został on zaskarżony do Trybunału Konstytucyjnego w Karlsruhe jako sprzeczny z konstytucją RFN. Trybunał unał, że sprzeczny nie jest, ale uzależnił zgodę na

jego ratyfikację przez prezydenta od uprzedniego przyjęcia ustawy, na podstawie której żadne prawo nie może wejść w życie na terenie RFN bez zgody obydwu izb parlamentu: Bundestagu i Bundesratu. I taka ustawa została przyjęta. Oznacza to, że Niemcy mogą forsować na terenie Unii jakieś rozwiązanie prawne, które wejdzie w życie wszędzie, z wyjątkiem Niemiec. Oznacza to, że tylko Niemcy zastrzegły sobie w Unii suwerenność.

Polska pod kuratelą

17 września 2009 roku amerykański prezydent Obama dokonał „resetu” w stosunkach amerykańsko-rosyjskich, polegającego na wycofaniu USA z aktywnej polityki w Europie Środkowej. Próżnię polityczną wypełnili strategiczni partnerzy, tj. Niemcy i Rosja – każdy w „swojej” części Europy. Polska leży w strefie „niemieckiej” więc siłą rzeczy przeszła pod kuratelę Niemiec, z czego zdawali sobie sprawę nasi Umiłowani Przywódcy – a świadczy o tym choćby „hołd pruski”, jaki w Berlinie złożył Książę-Małżonek. I dopóki Polska była pod kuratelą niemiecką, to rzeczą oczywistą było, że na pozycji lidera sceny politycznej naszego bantustanu jest Volksdeutsche Partei Donalda Tuska tym bardziej, że 20 listopada 2010 roku, na szczycie NATO w Lizbonie proklamowane zostało strategiczne partnerstwo NATO-Rosja, którego najtwardszym jądrem było strategiczne partnerstwo, niemiecko-rosyjskie, a jego kamieniem węgielnym – podział Europy na strefę „niemiecką” i strefę „rosyjską”. Ale w roku 2013 prezydent Obama wysadził to strategiczne partnerstwo w powietrze, wykładając 5 mld dolarów na zorganizowanie na Ukrainie „Majdanu”, którego celem było wyłuskanie tego kraju spod kurateli rosyjskiej, by trafił pod amerykańską – podobnie jak Polska. Zmiana kuratora wymagała dla przyzwoitości zmiany lidera sceny politycznej naszego bantustanu, co nastąpiło nie w następstwie strzelaniny – jak na Ukrainie – tylko „afery podsłuchowej”. W rezultacie wybory prezydenckie wygrał Andrzej Duda, a parlamentarne – PiS – który jesienią 2015 roku utworzył rząd z panią Beatą Szydło na

czele. Pani Szydło jeszcze nie zdążyła nic zrobić, ani nawet – niczego powiedzieć – a już w początkach stycznia 2016 roku Komisja Europejska, na której czele stały dwa niemieckie owczarki: Jan Klaudiusz Juncker i Franciszek Timmermans, wszczęła wobec Polski bezprecedensową procedurę „*badania stanu demokracji*”. Oczywiście nie chodzi o żadną demokrację, ani o żadną praworządność, ani o zapewnienie dobrostanu dla sodomczyków – czego domaga się Karta Praw Podstawowych – tylko o powrót na pozycję lidera tubylczej sceny politycznej Volksdeutsche Partei, a jeśli to by się nie udało, to przynajmniej o zmuszenie politycznej ekspozytury Stronnictwa Amerykańsko-Żydowskiego do posłuszeństwa wobec Berlina. Nasz obecny kurator, czyli USA, na razie trzyma PiS przy władzy, ale najwyraźniej nie za wszelką cenę. Kiedy bowiem Naczelnik Państwa poskarżył się ambasadorowi Brzezińskiemu, że Niemcy nie wykazują należytego zrozumienia dla proklamowanego przezeń programu „*dążenia*” do reparacji wojennych, ten udzielił odpowiedzi wprawdzie długiej, ale kompletnie pozbawionej treści, słowem – wymijającej. Myślę, że z kilku powodów. USA wiedzą, że PiS i tak robi dla nich wszystko, co każą, więc po cóż miałby wdawać się w jakieś spory z Niemcami, skoro jak nie dziś, to jutro może ich potrzebować?

[Stanisław Michalkiewicz](#)

Anna Martynowska: “Izby Lekarskie w Polsce to zorganizowane grupy

przestępcze?!”

– Tym razem o skandalach, które następują od ponad dwóch i pół roku. Izby Lekarskie tych, którzy mają czelność stanąć po stronie prawdy, stanąć po stronie nauki, stanąć po stronie tego, co przed tak zwaną pandemią było normalnym, nękają. Oni dostają wyroki zawieszenia w czynnościach. Nie mogą wykonywać swojego zawodu lekarza. Tak się stało właśnie w kwestii pana doktora Zbigniewa Martyki. Tak się działo z panią doktor Anną Martynowską, która non stop jest narażona na szykany Izb Lekarskich – mówi redaktor Piotr Szlachetowicz.

Rok zakaz wykonywania zawodu lekarza dla doktora Zbigniewa Martyki

– Mamy do czynienia ze zorganizowaną grupą przestępczą, zwaną dla niepoznaki Izbami Lekarskimi, więc trzymając się tej nomenklatury muszę powiedzieć, że ci państwo z Krakowa poszli na tak zwany rympał. (...) Lekarze doprowadzili do tego, że zawieszono doktorowi Martyce prawo wykonywania zawodu na rok. Mam nadzieję, że pod izbą był arcybiskup Jędraszewski, ponieważ pan doktor Zbigniew Martyka swoim życiem, swoim postępowaniem daje przepiękne świadectwo wiary, prawdy i odwagi – wypowiada się doktor Anna Martynowska.

Stowarzyszenie Lekarzy Katolickich i

walka o prawdę!

– Mam nadzieję, że było pod izbą Stowarzyszenie Lekarzy Katolickich, ponieważ jeden z ich członków, który stanął w prawdzie, został haniebnie przez tę zorganizowaną grupę przestępczą haniebnie potraktowany. Czy tak było? Róbmy tak dalej, a dostaniemy do, na co sobie zasłużyliśmy – dodaje doktor Martynowska.

https://banbye.com/watch/v_rVxxSQ-lrqjl

Nieżłomni lekarze prześladowani

To, co dzieje się w obecnych czasach w Polsce jest skandalem. Lekarze nieżłomni atakowani, wyszydzani za mówienie prawdy, za leczenie zgodnie z nauką. Taki los spotkał doktora Zbigniewa Martykę, który miał odwagę. No właśnie! Prawda jest przemilczana przez media mainstreamowe, a lekarze karani. Doktor Anna Martynowska nie boi się powiedzieć prawdy o Izbach Lekarskich, które wręcz prześladują lekarzy.

[Źródło](#)

Indianie znad Wisły

Motto

„Ci, którzy przegrali tańczą z dzwonkami u nóg

w kajdanach śmiesznych strojów w piórach zdechłego orła
unosi się kurz współczucia na małym [placku](#)
oddali historię i weszli w [lenistwo](#) gablotek
leżą w grobowcu pod szkłem obok wiernych [kamieni](#)”

Zbigniew Herbert

Wydawało się, że naród chlubiący się ponad tysiącletnią historią, położony w cywilizowanej Europie, na samym przecięciu globalnych szlaków handlowych, po tak długim czasie jest zdolny sam, w sposób autonomiczny rozpoznawać szanse i zagrożenia i potrafi samodzielnie kształtować swoje działania, tak, aby przynosiły one wspólnocie jak najwięcej korzyści. Nic z tego. Wydaje się, że tubylcy znad Wisły całkowicie zapomnieli wszelkie nauki, jakich przez wieki udzielała im historia. Od trzydziestu lat obserwujemy wyzbywanie się kolejnych obszarów podmiotowości narodowej. Społeczeństwo polskie przy biernej postawie elit dało sobie narzucić fałszywe mity dotyczące historii i realnego położenia państwa. Uwierzono w lansowane silnie na zachodzie idee modernizacyjne i przyklejono czasom PRL fałszywą twarz upadku gospodarczego. Na tej kanwie dyfamacyjnej -PRL przeprowadzono szeroko zakrojone działania destrukcyjne struktur państwa. Po trzydziestu latach przypomina ono raczej dryfujący wrak z pijaną załogą niż organizm zdolny konfrontować się z innymi podmiotami w nowoczesnym świecie..

Wojsko

Armia i służby specjalne to fundament władzy, od którego tworzy się faktyczne struktury państwa. Siła armii jest najważniejszą rzeczą, która de facto liczy się w polityce międzynarodowej. Dlatego jej dobry stan jest tak istotny, gdyż władza posiadając aparat przymusu może prowadzić realną politykę. Jeszcze w 1988 wojsko polskie było zorganizowane w 15 dywizji lądowych, 3 dywizje lotnicze, 3 flotylle okrętów. Liczyło około 300 tys. żołnierzy, 3200 czołgów, 700 samolotów

bojowych, liczne jednostki artylerii i rakiet. W chwili wojny mogło się szybko rozwinąć w milionową strukturę. Armia posiadała olbrzymie zaplecze przemysłowo techniczne, które zdolne było zaopatrzyć armię praktycznie we wszystko oprócz samolotów bojowych. Armia utrzymywała 4 akademie i 11 szkół oficerskich. Istniały także rozbudowane jednostki obrony terytorialnej i obrona cywilna. Wszyscy wiemy, że roku 2022 polska armia nie jest już w stanie obronić polskiego terytorium. Jej potencjał i zaplecze przemysłowo-techniczne było stale likwidowane od roku 1989 przez kolejnie nie-polskie rządy. Obecnie posiada ona zaledwie 3 pełne dywizje, które na papierze liczą ok 100 tys. ludzi z tego połowę stanowi administracja. Obrona cywilna nie istnieje. Wyposażenie sprzętowe znamionuje poważne zużycie techniczne i chaos odtworzeniowy infrastruktury. Posiadamy 4 różne typy czołgów od różnych państw, garstkę samolotów bojowych, z których większość jest wyłączona z eksploatacji. Śmigłowce i marynarka przekraczają 40-50 letnie resursy. Polski przemysł nie jest w stanie zapewnić armii praktycznie żadnego nowoczesnego uzbrojenia, z tej prostej przyczyny, że został w większości zlikwidowany, doskonała baza naukowa też już nie istnieje. Po zawieszeniu poboru wiele pokoleń Polaków nie potrafi się posługiwać bronią. Zamiast szkolić obywateli rządzący Polską od wielu lat natomiast zabiegali o rozmieszczenie obcych wojsk, co stało się faktem dwa lata temu. Oznacza to znaczące ograniczenie polskiej suwerenności i spadek znaczenia państwa w Europie i świecie. Polacy bezrefleksyjnie przyglądali się przez lata jak obcy redukowali polskie możliwości militarne i wprowadzali do kraju własne armie. Nie było buntów, większość dawała się nabrać na bajeczkę o dostosowywaniu się do „standardów” NATO.

Przemysł

Przemysł z zapleczem finansowym to motor napędowy państwa i wyznacznik zorganizowanej ludzkiej aktywności. Polska zdołała po wojnie stworzyć od zera, pierwszy raz w swojej historii

wielki kompleks industrialny, obejmujący przemysł wydobywczy, ciężki przemysł przetwórczy i przemysł lekki. Oczywiście w warunkach gospodarki planowanej przemysł ten wymagał nadzoru państwa i cierpiał na wszystkie wady gospodarki centralnie planowanej. Był to przemysł stosunkowo nowoczesny. Wymagał tylko dostosowania do nowych realiów gospodarki rynkowej. Możliwie budowane latami przedsiębiorstwa wymagały delikatnych przeobrażeń, aby umożliwić im oswojenie w nowych realiach rynkowych. Niestety, grupa polityczna, która została nadzorcami w Polsce nie była zainteresowana zachowaniem rodzimego przemysłu. Ze 6250 dużych i średnich zakładów przemysłowych została zlikwidowana blisko połowa odpowiadająca za 40% produkcji przemysłowej. Zniszczono 2 mln miejsc pracy. Takiej deindustrializacji nie doświadczył żaden kraj w Europie. Wiele najlepszych zakładów pod pretekstem tzw. „prywatyzacji „ została za bezcen wydane w ręce obcej konkurencji. Jednocześnie poprzez szybką sprzedaż polskich banków podmiotom zagranicznym odcięto niezbędne finansowanie dla kluczowych zakładów wytwórczych w kraju. Likwidację rozpoczęto od najnowocześniejszych zakładów elektronicznych, potem byliśmy świadkami upadku polskich stoczni, hut, zakładów motoryzacyjnych i przemysłu lotniczego. Obecnie nie istnieje żadna marka polskiego samochodu, motoru, samolotu. Kluczowe gałęzie pozostałego przemysłu są w rękach zachodnich koncernów. Wielkie korporacje, które korzystają czasami z polskiej siły roboczej żądają jednak wyjątkowych przywilejów i specjalnych stref ekonomicznych. W kraju rozwijane są rozwiązania typowo kolonialne znane dotychczas w Azji, czy też Ameryce Łacińskiej. Opłakany stan krajowej wytwórczości uwidocznił dramatycznie się w ciągu ostatnich dwóch lat, kiedy aby kupić proste maseczki lub alkohol wysyłano jumbo-jety do Chin, a nawet krótkotrwałe zablokowanie dostaw z zagranicy powodowało paraliż większości branż.

Handel

Doskonale strukturę para-kolonialną widać w handlu. Od blisko 20 lat rządzący Polską celowo ograniczają dostęp do rynku małym podmiotom faworyzując jednocześnie wielkie korporacje. Robią to głównie poprzez sztucznie podwyższenie podatku ZUS i mnożeniu różnorakich wymagań dla chcących założyć działalność gospodarczą. Tzw. próg finansowy wejścia na rynek dla wielu nowicjuszy jest niemożliwy do osiągnięcia. W centrach polskich miast nie ma już małych, drobnych sklepików i zakładów usługowych. Ich miejsce zajęły hurtownie zagraniczne-Biedronki, Lidle, galerie etc., które niszczą naturalną tkankę handlową centrów miast. Szczególnie wyraźnie widać to w małych miejscowościach, gdzie często oprócz jednej Biedronki nie istnieje już żaden inny podmiot.

Także zewnętrzne narzucone ograniczenia, skutecznie blokują handel międzynarodowy, szczególnie przy granicy wschodniej. Nierozgarniętym Polakom tłumaczy się to „wymogami Unii Europejskiej” i ochroną rynku, ale tak naprawdę chodzi o uniemożliwienie miejscowym wymiany handlowej na obszarach przygranicznych. Bo takie są interesy wielkich korporacji. System tzw. Tax-free nie pozwala, aby na obszarach przygranicznych istniała konkurencja zewnętrzna dla zachodnich sklepów i galerii. Oczywiście kosztem polskiego państwa. Ale w Polsce tych podstawowych mechanizmów prawie nikt nie rozumie.

Bezpieczeństwo energetyczne

Dla każdego państwa zapewnienie dostaw taniej energii dla gospodarki to fundament bezpieczeństwa narodowego. Wydawałoby się, że dla Polski posiadającej największe w Europie złoża węgla sprawa jest stosunku prosta. Wystarczy tylko odnawiać istniejące możliwości wydobycia i przerobu węgla na energię i w miarę potrzeb dobudowywać kolejne bloki do istniejących już elektrowni i ciepłowni. Drugim filarem bezpieczeństwa energetycznego Polski było wybudowanie sieci gazociągów

łączących Polskę z największymi na świecie złożami rosyjskimi. Posiadając stabilną i taną bazę energetyczną Polska stała się atrakcyjnym miejscem do rozwijania produkcji przemysłowej. Niestety Polacy źle się widocznie czuli w roli właścicieli tak wielkiego majątku. Zamiast skupić się na ochronie swoich bogactw, ulegali różnym fałszywym mitom o budowie elektrowni atomowych, fantazjom klimatycznym o szkodliwości spalania węgla i zagrożeniach związanym z dwutlenkiem węgla. Skutek jest taki, że sami zgodzili się zamknąć 50% swoich kopalń węgla do 1999 roku- stając się – z eksportera – importerem węgla. Rząd Mateusza Morawieckiego w 2020 zgodził się zamknąć wszystkie polskie kopalnie do roku 2049. Pseudoelity likwidowały podstawy polskiego bezpieczeństwa energetycznego w spazmach histerii walki ze śladem węglowym i niszczeniu wszystkich pieców, które okrzyknięto „kopciuchami”. Media szalały z radości a ekstaza z wyeliminowania „zbrodniczego” smogu udzielała się wszystkim postępowym koteriom. Bardziej idiotycznego samobójstwa nigdy nie widziano. W rok po tej decyzji zabrakło węgla w Polsce i rząd pod presją społeczną zaczął na siłę importować brudny opał z całego świata, za każdą cenę. Ślad węglowy już nie był nie taki straszny. Ale nawet to zdarzenie nie spowodowało żadnej refleksji u rządzących i oporu w społeczeństwie. Wszyscy wspólnie chcą zbawiać klimat kosztem polskiej energetyki, aż do zupełnego zatracenia.

Media

Agonia polskich mediów to niewątpliwie pochodną utraty polskiego stanu posiadania w przemyśle i handlu. W gospodarce rynkowej XXI wieku media wykonują pracę dla tego, kto godziwie zapłaci. Dla zachodnich właścicieli polskiej masy upadłościowej sterowanie informacją było od początku szalenie istotne, gdyż pozwalało wielkiemu kapitałowi, który zaczął intensywnie kolonizować Polskę, „zaprogramować” tubylców w ten sposób, aby przejęcie rynku a następnie majątku mogło odbywać się bez większych przeszkód. Nie czas tutaj i miejsce na

dokładną analizę tego, co się stało z mediami. Większość społeczeństwa jest już świadoma ich całkowitego upadku. Nie są one już zupełnie miejscem informowania społeczeństwa i dyskusji nad problemami, ale tubami propagandowymi obcych koterii i korporacji. Obecnie w większości pełnią rolę raczej szkodliwą – masowo dezinformują ogół. To właśnie te media już od początku 1990 roku zachwalały program powszechnej prywatyzacji i likwidację przemysłu, to one lansowały przez dziesięciolecia tezę, że wojsko jest Polsce niepotrzebne. To media reklamowały oszukańczy i złodziejski program OFE, poprzez który okradziono społeczeństwo na kwotę blisko 300 mld złotych. Pamiętamy ostatnia całkowicie zakłamana kampanię dotyczącą szczepionek na domniemanego tzw. kowida. To na skutek działalności przekupionych mediów wprowadzono drakońskie przepisy łamiące wolności osobiste, zniszczono tysiące firm, które nie mogły prowadzić działalności gospodarczej. To histeria wywołana przez media spowodowała, że tysiące seniorów bało się pójść do lekarza czy po zakupy. Ile osób mogłoby ocalić swoje życie, gdyby funkcjonariusze medialni za pieniądze nie rozpowiadali szkodliwych fantazji i zwykłego fejmu. Ci sami „dziennikarze” od wielu lat stają się grabarzami polskiego górnictwa i energetyki propagując całkowicie fałszywe tezy klimatyczne. Obecnie zaś ci rasowi dezinformatorzy tak wykoślawiają prawdziwy obraz konfliktu na Donbasie, aby zwykli zjadacze chleba w Polsce zapragnęli wziąć udział w tej „niegroźnej operacji wojskowej i przypiąć do mundurów laury poskromiciele Putina.

Polacy są pozbawieni jakiegokolwiek rzetelnej informacji ze strony tzw. „oficjalnych mediów” i gdyby nie rewolucja internetowa zapewne nie wiedzieliby nic o otaczającym świecie. Tak jak filmowy Kaziuk w Tapłarach czekałoby jak przyjezdni z zewnątrz urządzają im ich własny świat na nowo.

—

Indianie znad Wisły powoli wyzbywają się wpływu na własną ziemię i historię. Żyjąc w świecie iluzji, prowadzeni przez

plemiennych szamanów oddają się chocholim tańcom w rytm różnych bogoojczyźnianych narracji. Gdzie są ich legendarne cnoty z czasów Mieszka i Chrobrego, umiłowanie ziemi i oręża wykazane w czasie II Wojny Światowej? Gdzie talenty handlowe „Wokulskich” i racjonalizm Dmowskiego? Oddajemy wszystko, co ważne za nic nieznaczące szklane paciorki, za jakieś obietnice, fałszywe idee, za poklepywanie po ramieniu. Bo cały czas czujemy się wewnętrznie gorsi i mamy jakieś ukryte kompleksy wobec Zachodu. To wszystko, co nasi przedmowie wywalczyli w znoju i w walce-obecne pokolenie w dużej mierze już roztrwoniło. Mit fałszywego dobrobytu na kredyt w końcu ulegnie falsyfikacji. Koś zażąda zwrotu długu, ktoś wypróbuje sprawność armii, ktoś nie sprzeda węgla czy gazu. Już teraz jesteśmy na peryferiach rozwijającego się świata coraz bardziej uzależnieni od obcych wojsk, od obcych narracji, od obcych pomysłów i kapitału. I nie mamy odwagi czy nawet ochoty, aby ten stan, choć trochę zmienić. W końcu zapewne ktoś się zlituje i zdejmie flagę z masztu, tak jak już to było w 1795 roku.

[Piotr Panasiuk](#)

Wojna rosyjsko-ukraińska. Zwycięzcy i przegrani roku 2022

Nie powinniśmy już dziś mieć żadnych wątpliwości, że wojna na Ukrainie była nieuchronna, a gdyby Rosja nie rozpoczęła swojej operacji wojskowej, zostałaby zaatakowana na własnym terytorium.

Decyzja o ataku musiała zatem należeć do najtrudniejszych dla prezydenta Władimira Putina i wszystkich Rosjan, jednak nie można jej było uniknąć, ani opóźniać. Bodaj czy nie jeszcze ważniejszy jest jednak aspekt globalny, wręcz cywilizacyjny tej wojny. Jest zupełnie oczywiste, że wbrew własnej propagandzie – zachodnie elity finansowe i polityczne są głównymi beneficjentami konfliktu, dlatego z taką determinacją dążyły do jego eskalacji. **Towarzysząca walkom wojna gospodarcza przeciw Rosji stanowi znakomitą zasłonę dymną dla przyspieszanej zwłaszcza w Zachodniej Europie transformacji energetycznej.** Choć do pierwszych drakońskich podwyżek cen nośników energii doszło jeszcze wczesną jesienią 2021 roku, na długo przed rosyjską inwazją, powszechnie obowiązującą wersją jest ta wiążąca kryzys energetyczny z wojną i celową polityką Rosji, choć przecież odcięcie się od rosyjskich dostaw gazu ziemnego było jednostronną decyzją rządów zachodnich, polskiego nie wyłączając.

Odejście od paliw kopalnych realizowane jest w tempie niszczącym resztki europejskiego przemysłu i gwałtownie podwyższającym koszty życia mieszkańców, przy czym elementem całego procesu jest m.in. intensywny powrót do energetyki jądrowej, nierozzerwalnie powiązanej z nowym atomowym wyścigiem zbrojeń. Z kolei eksponowane przejście do energii ze źródeł odnawialnych współgra z generalną strategią ewolucji kapitalizmu w kierunku „zerowego wzrostu”, odejścia od masowej

konsumpcji na rzecz jeszcze większego uprzywilejowania klas wyższych, słowem stanu na kształt **globalnego lockdownu dla proli**, utrzymywanych w stanie biernej wegetacji za pomocą wirtualnej renty udzielanej od obrotów finansowych wyalienowanych od dotychczasowej sfery produkcji i usług. W dalszej perspektywie oznacza to także nieuchronność konfliktu Zachodu z Chinami, będącymi beneficjentem dotychczasowego modelu globalizacji.

Dający się przewidzieć ciąg zdarzeń obejmuje zatem zarówno utrwalenie stanu niesłusznie uznawanego za kolejny przejściowy kryzys kapitalizmu, będącego w istocie nowym stanem permanentnym globalnej gospodarki, jak i rosnące prawdopodobieństwo pełnowymiarowej wojny światowej, w tym także z użyciem broni jądrowej.

Wielka europejska przegrana

Mając ku temu kto wie czy nie najlepszą dotąd okazję, Europa nie wybiła się na podmiotowość przy okazji wojny na Ukrainie. Przeciwnie, tym usilniej realizuje własnym kosztem zadania zlecone przez Anglosasów. To z pewnością klęska dla Europejczyków, tym dotkliwsza, że potęgująca inne negatywne skutki realizowanej niezależnie polityki energetycznej i finansowej, w tym także dewastacji społeczno-gospodarczej okresu pandemii COVID-19. Odpowiedzią ze strony Niemiec i Francji ma być pogłębienie integracji, jednak próba jedynie politycznej ucieczki do przodu od problemów geopolitycznych i ekonomicznych wydaje się skazana na niepowodzenie. W ten sposób nie da się bowiem wyleczyć ani prawdziwych przyczyn, ani nawet złagodzić najbardziej dotkliwych objawów kryzysu struktur europejskich. Ten bowiem wynika przede wszystkim ze słabości strategicznej – podporządkowania Zachodniej Europy polityce amerykańskiej. Euro nie zyskało zdolności usamodzielnienia się od dolara, a co za tym idzie samo wzmacnianie Eurozony niczego istotnego w tym zakresie nie wniesie, bo to nie (tylko) nieprzystawanie Grecji czy Włoch

stanowi problem, ale przewaga światowego długu i aktywów denominowanych w walucie amerykańskiej. Tę przewagę USA można by stopniowo równoważyć tylko wspólnie, w **strategicznym trójkącie Chin, Europy i Rosji, przy aktywnym współudziale innych ekonomii BRICS, Iranu i krajów arabskich**. Na to jednak w Europie Zachodniej nie ma przyzwolenia politycznego i kółko niemożności się zamyka. Tymczasem wokół prostego, socjalekonomicznego uzasadnienia takiego odwrócenia sojuszy można by łatwo zbudować zaplecze społeczne, do czego jednak wyalienowane europejskie elity po raz kolejny okazują się być całkowicie niezdolne.

Reszta to już rodzaj wysypki, nieprzyjemnych skutków ubocznych, jak zauważalne dezintegrowanie UE przez Anglosasów, zwłaszcza przy udziale Polski, Rumunii i *Pribałtiki*. Rozprasza to uwagę europejską, szczególnie niemiecką, każąc negocjować co najwyżej utrzymanie *status quo* przy obronie własnej pozycji w reorganizowanych strukturach, nie pozwala jednak na ich realne naprawienie, np. przez **odrzućcie nadbudowy ideologicznej opartej o globalizm, neoliberalizm i posthumanizm**. Dokładając do tego metodę zarządzania permanentnym kryzysem przez brukselską klasę biurokratyczną, nieudolne eksperymenty etnogenetyczne (związane z polityką imigracyjną), wszystko to stawia Europę w ulubionej przez nią od przeszło stulecia pozycji zdeterminowanej samobójczyni.

I skoro, zamiast odwrócić ten stan rzeczy, Europejczycy dają się wodzić za nosy opowieściami o jakichś wymyślonych spiskach niemieckich monarchistów, powrocie COVID oraz wszechobecnej „agenturze Putina”, to znaczy, że być może będzie to nie tyle samobójstwo, co eutanazja...

Pawłopapuga

Na tym tle tym bardziej urojeniowo wypadają serwowane Polakom opowieści o „szczególnej pozycji”, jaką uda nam się zająć w wyniku obecnych przemian. Cóż, z drugiej jednak strony Polska

nieodmiennie wszak pełni... „szczególną rolę” w Europie, szczególnie we własnym mniemaniu. U progu nowożytności sami i na własną prośbę zgłosiliśmy się do pełnienia roli peryferii Zachodu, z której nie wyszliśmy do dzisiaj, nadal tego jednak nie dostrzegając. Jeszcze w XVI wieku z własnej inwencji wymyśliliśmy sobie najbardziej niewydolny i podatny na wpływy zewnętrzne ustrój, sukcesywnie pozbawiając się wszelkiej międzynarodowej podmiotowości, której do dzisiaj nie odzyskaliśmy, beztrasko to jednak ignorując. Rezygnując z własnej woli ze wszystkich szans i możliwości rozwoju, zwłaszcza społeczno-gospodarczego, nie przestajemy obwiniać wszystkich naokoło za prawdziwe i urojone polskie krzywdy, straty, błędy i zaniechania.

Na pocieszenie uważaliśmy się jednak zawsze i w wielkim stopniu uważamy nadal za kolejno: wzór i obiekt zazdrości świata, **Chrystusa** i Winkelrieda narodów, oczko w głowie **Matki Boskiej**, ojczyznę husarii oraz największego z Papieży, za wyzwolicieli Europy Środkowej, wielkich pogromców wrogów wszelkich (na czele z Rosjanami, rzecz jasna), za genialnych wynalazców, odkrywców i nieposkromionych wielbicieli Wolności, dziwnym trafem jednak jakoś regularnie znów traconej. Słowem, mamy się za kraj niebywałych wręcz sukcesów i osiągnięć, w jakiś cudowny sposób jednak nadal muszący innych doganiać, domagając się głośno pochwał, uznania i prezentów za całą naszą wspaniałość. Rok 2022 nie przyniósł, a rok 2023 nie przyniesie nie żadnych widoków na zmianę tego permanentnego polskiego upojenia samą polskością.

Pokój i deukrainizacja

Nie zanosi się też na żadne oprzytomnienie III RP wobec wojny na Ukrainie, a jedyne cele realizowane za pomocą Warszawy dyktowane będą w kolejnych telefonogramach z Waszyngtonu i Londynu. Kolejne rządy Polski po 1989 roku funkcjonują wyłącznie z obcego nadania i jako takie nie mają żadnych własnych celów, a już na pewno nie takich zgodnych z polską

racją stanu.

Czym innym byłoby natomiast zastanowienie się, jakie są, czy raczej powinny być, polskie narodowe interesy w odniesieniu do wojny ukraińskiej, czy w ogóle kwestii wschodniej. Oczywiście, pierwszą **odповідzią powinien być pokój. Natychmiast i za wszelką cenę.** Polska współponosi gigantyczne koszty tego konfliktu, zmnożone jeszcze przez masowe przesiedlanie się Ukraińców na nasze obecne terytorium. Paradoksalnie można by zauważyć, że za chwilę problem ukraińskiej obecnie większości na polskich Kresach Wschodnich zniknie samoczynnie, tak wielu spośród dotychczasowych mieszkańców już wyjechało lub właśnie się wybiera do Zakerzonia. W tym jednak rzecz, że w zwartej, blisko już 6-milionowej grupie społeczność ta kolonizuje obecnie Polskę. Konieczny jest więc pokój i **odesłanie tego towarzystwa czy to do Kijowa, czy dalej do Europy Zachodniej,** jeśli znajdą się tam chętni na tanią siłą roboczą. Dla Polaków przybysze stanowią jednak zbyt duże obciążenie, którego należy się natychmiast pozbyć.

Pokój powinien być najcenniejszy nawet dla tych Polaków tradycyjnie nieufnych czy wręcz wrogich wobec Rosji. Podobnie bowiem jak w przypadku COVID, również bojący się wirusa z czasem musieli przyznać, że stosowane środki są niewspółmierne do zagrożenia, a koszty społeczne i ekonomiczne – zbyt wysokie. **Podobnie rzecz się ma z zagrożeniem rosyjskim wobec Polski: nieważne – prawdziwe czy urojone, nie uzasadnia ono wyrzucania setek miliardów złotych na pomoc dla Kijowa.**

I wreszcie kwestia najbardziej kontrowersyjna: jasne, że znacznie korzystniej dla Polaków byłoby, gdyby zostały zrealizowane pierwotne cele rosyjskiej operacji specjalnej, tzn. konflikt zakończyłby się szybko, przy niewielkiej liczbie ofiar i bez kosztów po polskiej stronie, a w dodatku w efekcie Ukraina zostałaby oczyszczona z niebezpiecznego także dla Polski nazizmu, docelowo może sfederalizowana, co wzmocniłoby pozycję miejscowej ludności polskiej, a także bardziej otwarta na polską aktywność gospodarczą i kulturalną na naszych

dawnych Kresach Wschodnich. Już wiemy jednak, że do takiego pozytywnego finału nie doszło i niemal na pewno nie dojdzie. Nikt dziś nie zna odpowiedzi na pytanie jaki kształt przyjmie powojenna Ukraina, a zatem Polacy muszą zachować wzmożoną czujność wobec sytuacji w Kijowie i (niestety) także już w naszych obecnych granicach, nasączanych ukraińskimi przesiedleńcami. Naszym celem pozostaje więc nie stracić jeszcze więcej niż już straciliśmy na wojnie, z której mogliśmy wyjść znacznie wzmocnieni, gdybyśmy mogli suwerennie kształtować swoją politykę.

Najgorszy scenariusz

Niestety jednak, nie możemy, a suflowane nam scenariusze dzielą się na te na pewno złe i te potencjalnie tragiczne i dla Polski. Aktualne są i będą wszystkie, albo żaden. Dopóki Anglosasi nie są pewni, czy i jak skończy się konflikt na Ukrainie, wszystkie warianty leżą na stole. Newralgiczne może okazać się zapowiedziane zwiększanie stanów Wojska Polskiego, w tym objęcie ćwiczeniami do 200 tysięcy żołnierzy rezerwy. To nie tylko deklaracje polityczne, typowe pobrzękiwanie szabelką, ale sygnał, że polscy żołnierze mogliby zostać użyci do uzupełnienia coraz dotkliwszych braków uzupełnień armii Ukrainy. Mogłoby się to nazywać w dowolny sposób, ale sprowadza do tego samego – użycia polskiego mięsa armatniego na wojnie z Rosją. To scenariusz zdecydowanie najgorszy z możliwych, niestety coraz bardziej prawdopodobny.

Z kolei prawdziwie przerażające hasła „unii polsko-ukraińskiej” zostały wyraźnie wyciszone wobec wyraźnego braku entuzjazmu obu zainteresowanych narodów. Nie oznacza to jednak, że projekt ten umarł. Przeciwnie, gdyby walki zaczęły przygasać można by się spodziewać, że najbardziej radykalne elementy nazistowskie z Małopolski Wschodniej i Wołynia same byłyby zainteresowane takim skrótem do bezpośredniego członkostwa w NATO. Nie trzeba też dodawać, że jest oczywista sprzeczność między takimi pomysłami – a prawdziwymi interesami

narodu polskiego. Otóż Zachód w pewnych warunkach mógłby wykreować UkroPolin, ale tylko po to, by zrobić w nim rezerwat dla ukraińskiego nazizmu. Tymczasem Polacy mogą i powinni domagać się godnego zadośćuczynienia za wypędzenie z Kresów – ale takiego, któremu obejmowałoby ich denazyfikację oraz gospodarczą i kulturalną repolonizację. Choć wobec znów pogarszającej się ukraińskiej sytuacji na froncie byłby to znakomity moment, by uzyskać takie ustępstwa – ten wariant możemy z przykrością uznać za niemal zupełnie nierealny.

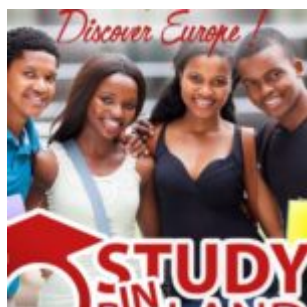
Polski przegryw

Co zatem pozostaje jako polska perspektywa na 2023 rok? Narastający kryzys energetyczny, napędzany rosnącymi cenami nośników energii, objawiany inflacją i powrotem bezrobocia na skalę nieznaną od półtorej dekady. Przesiedleńcy ukraińscy do Polski nie uratują gospodarki III RP, a przeciwnie dodatkowo obciążą ją dalszymi kosztami, podczas gdy Niemcy i reszta Unii Europejskiej pod byle pretekstem utną nakłady ponoszone dotąd w Polsce, nie rezygnując jednak z czerpanych tu i transferowanych do siebie zysków. Okrzyczane sojusze z Anglosasami nie dadzą nam nic ekonomicznie, za to ostatecznie mogą ściągnąć na nas bezpośrednie zagrożenie wojenne. Nadal przy tym nie będzie wiadomo kto wygra wojnę na Ukrainie, coraz bardziej oczywiste będzie natomiast kto ją przegrywa.

Wojnę na Ukrainie przegr(yw)amy jako Polacy.

[Konrad Rękas](#)

Rośnie liczba imigrantów z Afryki w Polsce. Od 2017 odnotowano wzrost o 1200%!

Polska z roku na rok staje się kolejnym europejskim krajem, w którym osiedla się coraz więcej mieszkańców Czarnego Lądu. Z oficjalnych badań wynika, że liczba udzielanych wiz studenckich i pracowniczych dla Afrykańczyków wzrosła o 1200%.

Z [danych opublikowanych przez system RAD-on](#) zajmującym się sporządzaniem raportów, analiz oraz zbieraniem danych o szkolnictwie wyższym i nauce w Polsce, wynika, że **na polskich uczelniach studiuje** więcej osób z takich krajów jak Nigeria (2 tys.), Zimbabwe (2,4 tys.), Niemcy (1,2 tys.), Czechy (1,5 tys.) i Rosja (1,6 tys.). Dodajmy, że Zimbabwe to niewielki kraj zamieszkały przez 15 milionów obywateli położony na południu Afryki. Skąd wzięli się w Polsce? W Afryce prowadzone są kampanie zachęcające Afrykańczyków do przybywania do naszego kraju, a ci, dodatkowo zachęceni obrazkami z Europy dostępnymi w mediach społecznościowych, chętnie korzystają z ofert polskich uczelni. Poniżej prezentujemy plakat Wyższej Szkoły Społeczno-Przyrodniczej w Lublinie, która już w 2019 roku kolportowała plakaty z hasłem "Come to Poland. Discover Europe".

*Come to Poland
Discover Europe!*

STUDY IN POLAND

VENUE: HOLIDAY INN

DATE: 25 MAY 2019

TIME: 9am - 4pm

EDUPATH
CONSULTANTS

MEET

MEET REPRESENTATIVES
FROM VINCENT POL,
POLAND

ENJOY

FREE ADMISSION
FREE COUNSELLING
FREE PROCESSING

APPLY

ON SPOT
ADMISSIONS

www.studyinpolandafrica.com

+26371 672 0618

info@studyinpolandafrica.com

+26371 672 0616

Study In Poland Africa

Corner 1st & Speke Avenue, Gelfand House ,Suite 412

Na stronach internetowych z Zimbabwe można znaleźć wiele

informacji na temat tego jak można dostać się do Polski i uzyskać wizę studencką. Wskazuje się, że otrzymanie wizy studenckiej w Polsce nie jest trudne. Poniżej zamieszczamy zrzut ekranu z portalu newzimbabwe.com.

Jak prezentuje się **kwestia imigrantów zarobkowych**? Tendencji wzrostowej nie zatrzymała nawet pandemia. Z kilkuset osób rocznie kilka lat temu do kilkunastu tysięcy prawdopodobnie w tym roku – wynika z raportu Ministerstwa Rodziny i Polityki Społecznej [“Praca dla cudzoziemców”](#). A to oznacza, że liczba Afrykańczyków w Polsce sięgnie setek tysięcy. Jeżeli zestawimy to z faktem, że od lat do Polski przybywają tysiące Azjatów oraz miliony Ukraińców, to Polska za kilka lat stanie się krajem multikulturalnym na wzór Niemiec, Francji czy Szwecji.

Na portalu Salon24 zamieszczono wybrane fragmenty raportów, które potwierdzają prawdziwość wyżej podniesionych kwestii.

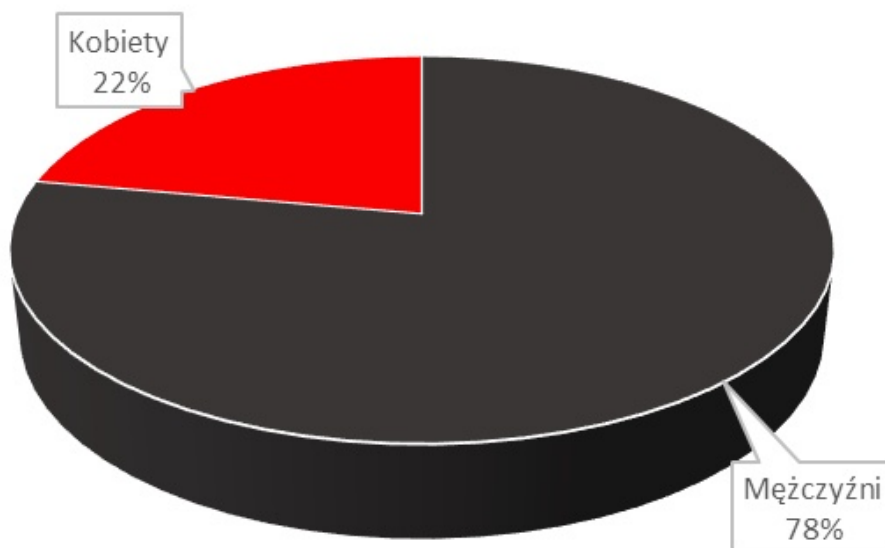
Liczba wydanych zezwoleń na pracę dla imigrantów z Afryki w Polsce						
Rok	2017	2018	2019	2020	2021	Łącznie
Ogółem	702	1532	2987	4441	9106	18768
Mężczyźni	583	1248	2336	3527	6919	14613
Kobiety	119	284	651	914	2187	4155
Odsetek mężczyzn	83%	81%	78%	79%	76%	78%
Odsetek kobiet	17%	19%	22%	21%	24%	22%

Liczba wydanych w Polsce zezwoleń na prace dla imigrantów z Afryki w 2021 roku						
Pozycja	Kraj	Kobiety	%	Mężczyźni	%	Łącznie
1	Etiopia	452	21%	1713	79%	2165
2	Nigeria	132	13%	855	87%	987
3	Uganda	404	45%	500	55%	904
4	Kenia	245	31%	534	69%	779
5	Rwanda	206	30%	480	70%	686
6	Kamerun	132	27%	365	73%	497
7	Ghana	68	14%	419	86%	487
8	Maroko	58	12%	421	88%	479
9	Egipt	20	5%	359	95%	379
10	Zimbabwe	116	32%	244	68%	360
11	Tunezja	38	15%	213	85%	251
12	Algieria	14	6%	214	94%	228
13	Republika Południowej Afryki	102	52%	93	48%	195
14	Demokratyczna Republika Konga	34	33%	68	67%	102
15	Kongo	19	26%	55	74%	74
...	Reszta	147	28%	386	72%	533
...	Wszystkie	2187	24%	6919	76%	9106

Innym czynnikiem zachęcającym wydaje się być rynek matrymonialny. Obecna popkultura promuje związki międzyrasowe. Zdecydowana większość takich wątków dotyczy właśnie związków białych kobiet i czarnych mężczyzn. Nie jest tajemnicą że w Afryce seks z blondynką to szczyt marzeń wielu młodych mężczyzn. Tam także mężczyźni mają już dostęp do internetu a co za tym idzie portali pornograficznych. Do Polski mężczyźni z Afryki przyjeżdżają w licznej nadreprezentacji w stosunku do kobiet. W latach 2017-2021 stanowili średnio 78% wszystkich imigrantów. Normą jest że cudzoziemiec w Polsce znajduje sobie partnerkę. To może pogorszyć jeszcze bardziej i tak fatalną sytuację mężczyzn na polskim rynku matrymonialnym. Już dzisiaj w dużych miastach częstym widokiem są pary Polek z czarnoskórymi mężczyznami. Masowa imigracja która ma miejsce od kilku lat w Polsce zaburza proporcje płciowe wśród osób w wieku produkcyjny – czytamy w analizie zamieszczonej na Salon24.pl.

Proporcje płci wśród imigrantów z Afryki
przyjeżdżających do Polski w latach 2017-2021

[Źródło](#)

**Burmistrz Drezdenka podpisała
list intencyjny o współpracy
z ukraińską gminą, której
burmistrz promuje banderyzm**

Wczoraj (28.12.2022) informowaliśmy Państwa o podarunku Rady Miejskiej w Drezdenku (woj. lubuskie) w postaci wypchanego

jedzeniem autobusu dla ukraińskiej gminy Monasterzyska (obwód tarnopolski), której burmistrz Andrij Staruch nie kryje się ze swoim zamiłowaniem do ludobójczej [Ukraińskiej Powstańczej Armii](#) i jej przywódcy Stepana Bandery. Okazuje się, że na tym nie koniec. Burmistrz Drezdenka i Monasterzysk podpisali list intencyjny o współpracy miast.

[Burmistrz Monasterzysk Andrij Staruch – przyp. red.] wyraził ogromną nadzieję na nawiązanie oficjalnej współpracy partnerskiej z Gminą Drezdenko. Został w tej sprawie podpisany list intencyjny. Uprzejmie proszę Państwa Radnych o zapoznanie się z treścią listu intencyjnego aby po Nowym Roku zająć stanowisko w tej sprawie – do radnych z Drezdenka pisze w wiadomości burmistrz Piotrowska, do której załącza list intencyjny.

List intencyjny zakłada współpracę pomiędzy Radą Miasta Monasterzyska w Obwodzie Tarnopolskim na Ukrainie a Urzędem Gminy Miasta Drezdenko w Rzeczypospolitej Polsce. List został sporządzony w dwóch językach: polskim i ukraińskim.

Wyznaczono następujące kierunki współpracy: wymiana informacji, które będą interesujące dla Stron; odbywanie wspólnych spotkań i organizowanie wydarzeń, które Strony uznają za niezbędne dla rozwoju współpracy (spotkania, okrągłe stoły, dyskusje, wyjazdy studyjne, szkolenia itp.); identyfikacja potencjalnych projektów, które mogą zostać zrealizowane w ramach przyszłej współpracy; zamieszczanie informacji o wydarzeniach organizowanych przez Strony w ramach niniejszego listu intencyjnego; udział organów państwowych i samorządowych, niezależnych ekspertów, przedstawicieli organizacji publicznych, instytucji naukowych na warunkach określonych w odrębnych umowach zawartych z tymi podmiotami.

Pod listem pieczęcie i podpis złożył **Andrij Staruch**. To ukraiński burmistrz, który z lubością fotografuje się na tle portretu Stepana Bandery przywódcy Ukraińskiej Powstańczej Armii odpowiedzialnej za ludobójstwo na Polakach oraz na tle

banderowskich barw. W trakcie jego kadencji, na lokalnych uroczystościach, a nawet podczas przedstawień szkolnych pojawiają się banderowskie flagi. Sam w roku 2020, ubrany w żołnierski mundur, dał się sfotografować trzymając mocno czerwono-czarną flagę.

Dopóki Monasterzyska nie zaprzestaną organizować uroczystości z banderowskimi flagami, a ich władarz nie przeprosi za promocję i nie potępi zbrodni tych, z którymi robi sobie zdjęcia i na cześć, których wygłasza przemówienia, dopóty nie może być mowy o jakiegokolwiek współpracy z polską gminą.

LIST INTENCYJNY w sprawie współpracy

pomędzy Radą Miasta Monasterzyska w Obwodzie Tarnopolskim, Ukraina a Urzędem Gminy Miasta Drezdenko, Rzeczpospolita Polska

Podpisane pomiędzy:

- 1) Rada Miasta Monasterzyska w powiecie Czortkowskim, obwód Tarnopolski, Ukraina, reprezentowana przez Burmistrza Pana Andrija Starucha, oraz
- 2) Urząd Gminy Miasta Drezdenko, powiat Strzelecko-Drezdenecki, województwo Lubuskie, Rzeczpospolita Polska, reprezentowaną przez Burmistrza Panią Karolinę Piotrowską, zwaną dalej indywidualnie "Stroną", łącznie "Stronami".

biorąc pod uwagę wspólne intencje rozwoju dalszej współpracy pomiędzy Radą Miejską Monasterzyska i Urzędem Gminy Miasta Drezdenko, mając świadomość potrzeby wspierania rozwoju lokalnego i stosowania najlepszych praktyk, które mogą być stosowane przez Strony, biorąc pod uwagę perspektywy partnerstwa pomiędzy społecznościami Ukrainy i Polski, biorąc pod uwagę bezprecedensowe wsparcie Polski dla narodu ukraińskiego w jego walce z moskiewskim okupantem,

Strony ustaliły, co następuje:

I. CEL LISTU INTENCYJNEGO

Celem niniejszego listu intencyjnego jest poświadczenie porozumienia pomiędzy Radą Miejską Monasterzyska (Ukraina) a Urzędem Gminy Miasta Drezdenko (Rzeczpospolita Polska) w sprawie współpracy pomiędzy gminami w zakresie rozwoju lokalnego.

II. KIERUNKI WSPÓŁPRACY

Aby osiągnąć cel niniejszego listu intencyjnego, Strony będą:

- 2.1. Wymiana informacji, które mogą być interesujące dla Stron i będą promować współpracę między gminami;
- 2.2. Odbywanie wspólnych spotkań i organizowanie wydarzeń, które Strony uznają za niezbędne dla rozwoju współpracy (spotkania, okrągłe stoły, dyskusje, wyjazdy studyjne, szkolenia itp.);
- 2.3. Identyfikacja potencjalnych projektów, które mogą zostać zrealizowane w ramach przyszłej współpracy wraz z zawarciem odpowiednich dokumentów umownych;
- 2.4. Zamieszczanie informacji o wydarzeniach organizowanych przez Strony w

ЛИСТ ПРО НАМІРИ щодо співпраці

між Монастириською міською радою Тернопільської області, Україна, і міською радою міста Дрезденко, Республіка Польща

Підписаний між:

- 1) Монастириською міською радою Чортківського району Тернопільської області, Україна, в особі міського голови п. Андрія Олеговича Старуха, та
- 2) міською радою міста Дрезденко, повіту Штелецько-Дрезденецького, воєводство Любуське, Республіка Польща, в особі міського голови п. Кароліни Пйотровської, які далі по тексті кожен окремо іменуються як «Сторона», спільно – «Сторони».

враховуючи спільні наміри щодо розвитку подальшої співпраці між Монастириською міською радою та міською радою міста Дрезденко, усвідомлюючи потребу сприяння місцевому розвитку та застосуванню кращих практик, які можуть застосовуватись Сторонами, враховуючи перспективи партнерства між українськими та польськими громадами, беручи до уваги безпрецедентну підтримку Польщею українського народу у його боротьбі з московськими окупантами, Сторони домовилися про наступне:

I. МЕТА ЛИСТА ПРО НАМІРИ

Мета цього Листа про наміри – засвідчити порозуміння між Монастириською міською радою (Україна) та міською радою міста Дрезденко (Республіка Польща) щодо співпраці між муніципалітетами у сфері місцевого розвитку.

II. НАПРЯМИ СПІВПРАЦІ

Для досягнення мети цього Листа про наміри Сторони здійснюватимуть:

- 2.1. Обмін інформацією, яка може бути цікавою для Сторін та сприятиме співпраці між муніципалітетами;
- 2.2. Проведення спільних зустрічей та організацію заходів, які Сторони вважають необхідними для розвитку співпраці (наради, круглі столи, обговорення, навчальні поїздки, тренінги тощо);
- 2.3. Визначення потенційних проектів, які можуть бути реалізовані в рамках майбутньої співпраці з укладенням відповідних договірних документів;
- 2.4. Висвітлення інформації щодо заходів, організованих Сторонами в рамках цього

рамках niniejszego listu intencyjnego na ich stronach internetowych lub w mediach;

- 2.5. Udział organów państwowych i samorządowych, niezależnych ekspertów,

Листа про наміри, на своїх веб-сайтах або в ЗМІ;

- 2.5. Залучення органів державної влади та органів місцевого самоврядування,

odpowiednich dokumentów umownych;
2.4. Zamieszczanie informacji o wydarzeniach organizowanych przez Strony w

відповідних договірних документів;
2.4. Висвітлення інформації щодо заходів, організованих Сторонами в рамках цього

ramach niniejszego listu intencyjnego na ich stronach internetowych lub w mediach;

2.5. Udział organów państwowych i samorządowych, niezależnych ekspertów, przedstawicieli organizacji publicznych, instytucji naukowych na warunkach określonych w odrębnych umowach zawartych z tymi podmiotami;

2.6. Zapewnienie pełnej przejrzystości i koordynacji w ramach współdziałania stron.

III. OKRES WAŻNOŚCI LISTU INTENCYJNEGO

Wskazane w niniejszym liście intencyjnym obszary współpracy będą obowiązywały do końca 2023 roku z możliwością wypracowania dokumentów umownych o współpracy (partnerstwa) i kontynuacji współpracy w oparciu o pozytywne rezultaty. Za obopólną zgodą Stron mogą zostać określone nowe priorytety współpracy, odpowiadające wspólnym interesom Stron.

IV. PRZEPISY KOŃCOWE

4.1. Warunki niniejszego listu intencyjnego mogą być zmienione wyłącznie za obopólną zgodą Stron wyrażoną na piśmie.

4.2. Strony potwierdzają i zgadzają się, że niniejszy list intencyjny nie jest prawnie wiążący. Żadne z postanowień niniejszego listu intencyjnego nie tworzy żadnych praw ani obowiązków prawnych Stron i nie może być interpretowane jako wiążące dla Stron.

4.3. Żadne z postanowień niniejszego listu intencyjnego nie ogranicza praw Stron ani nie zabrania Stronom podpisywania memorandów lub zawierania porozumień z innymi podmiotami dotyczących jakichkolwiek działań, projektów lub zakresu współpracy określonych w niniejszym liście.

4.4. Wszelkie nieporozumienia związane z interpretacją i/lub realizacją postanowień listu intencyjnego będą rozwiązywane w drodze konsultacji i wzajemnego porozumienia.

Miasto Drezdenko, data 16.12.2022

Gmina Monasterzyska

Burmistrz

Andrzej Starukh

Gmina Drezdenko

Burmistrz

Karolina Piotrowska

Листа про наміри, на своїх веб-сайтах або в ЗМІ;

2.5. Залучення органів державної влади та органів місцевого самоврядування, незалежних експертів, представників громадських організацій, наукових закладів згідно з умовами, визначеними в окремих угодах, укладених з цими суб'єктами;

2.6. Забезпечення повної прозорості та координації в рамках взаємодії Сторін.

III. СТРОК ДІЇ ЛИСТА ПРО НАМІРИ

Напрями співпраці, що вказані в цьому листі про наміри, діятимуть до кінця 2023 року з можливістю напрацювання договірних документів про співпрацю (побратимство) та продовження співпраці на основі позитивних результатів. За обопільною згодою Сторін можуть бути визначені нові пріоритети співпраці, які відповідатимуть спільним інтересам Сторін.

IV. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

4.1. Умови цього Листа про наміри може бути змінено тільки за спільною згодою Сторін у письмовій формі.

4.2. Сторони визнають та погоджуються, що цей Лист про наміри не має обов'язкової юридичної сили. Жодне з положень цього Листа про наміри не створює юридичних прав чи зобов'язань Сторін і не може бути витлумачено як зобов'язання Сторін.

4.3. Жодне з положень цього Листа про наміри не обмежує прав Сторін та не забороняє Сторонам підписувати меморандуми або укладати домовленості з іншими суб'єктами щодо будь-якої діяльності, проєкту або обсягу співпраці, зазначених в цьому Листі.

4.4. Будь-які неporozumіння, пов'язані з тлумаченням і / або виконанням положень Листа про наміри, будуть вирішені шляхом консультацій та обопільної згоди.

місто Дрезденно, дата 16.12.2022

Монастирська міська рада

Міський голова

Андрій Старух

Міська рада міста Дрезденно

Міський голова

Кароліна Пйотровська

Zamieszczamy adres e-mail do Pani Burmistrz Karoliny Piotrowskiej, która być może nie została dostatecznie poinformowana o tym z jaką ideologią identyfikuje się jej nowy kolega zza Bugu, Andrej Staruch oraz, że polskie społeczeństwo nie godzi się na zawiązanie oficjalnej współpracy z Monasterzyskami. Adres e-mail do burmistrz Drezdenka: burmistrz@drezdenko.pl. Profil FB burmistrz Drezdenka Karoliny Piotrowskiej – [TUTAJ](#). Profil FB Andrija Starucha – [TUTAJ](#).

Przejęcie autobusu przez Ukraińców, 27.12.2022

Przejęcie autobusu przez Ukraińców, 27.12.2022

Burmistrz Andrij Staruch z Jarosławem Pietrowiczem z UPA

W tle sztandar ze Stepanem Bandera

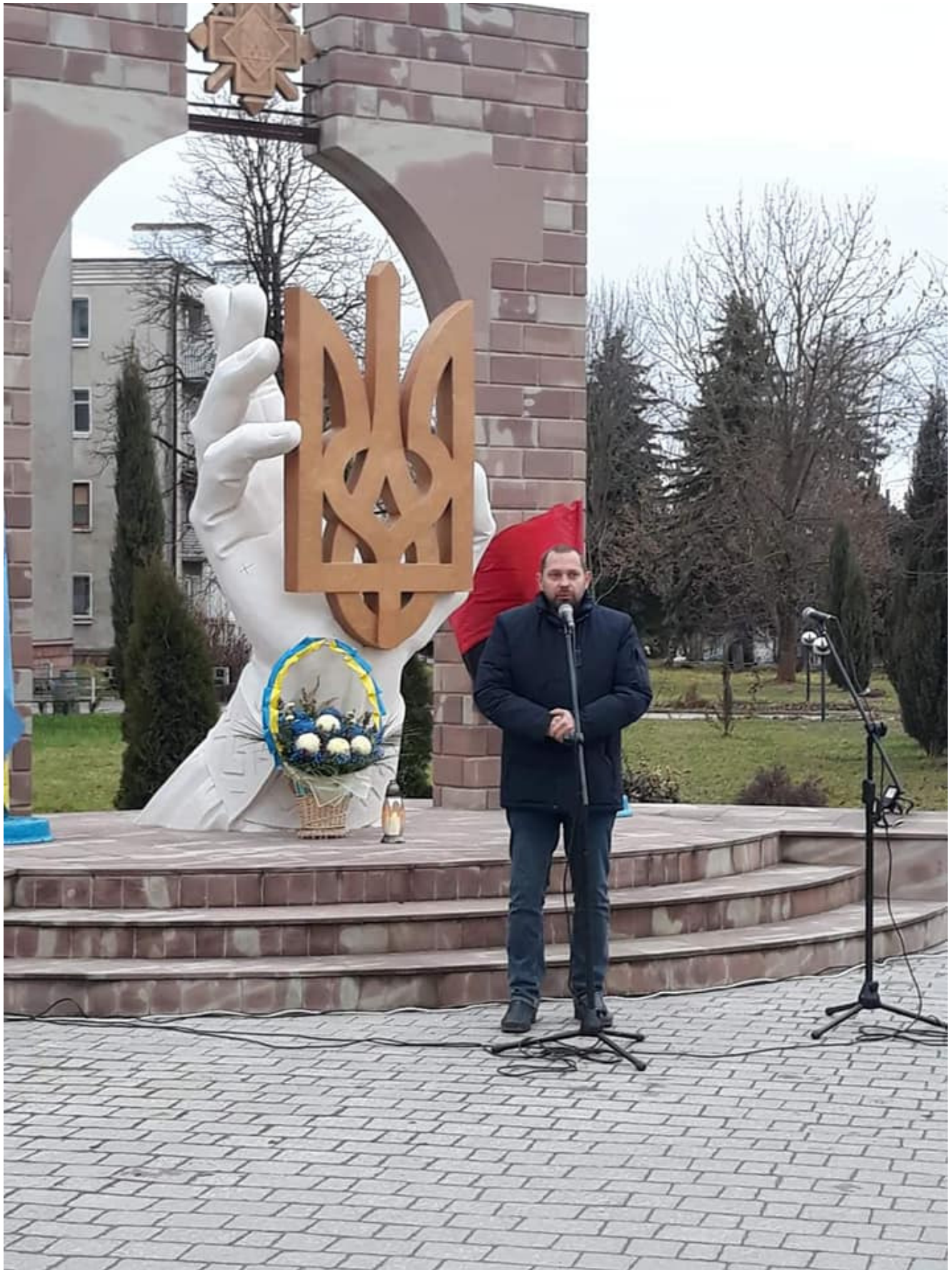
Andrij Staruch z banderowską flagą w ręce, 6.09.2020

Szkolne uroczystości w Monasterzyskach. Z profilu FB Andrija Starucha

Uroczystości upamiętniające ludobójców z UPA. Przemawia Andrij Staruch

W tle banderowska flaga

Banderowskie barwy nieodłącznym elementem uroczystości w Monasterzyskach

Burmistrz Drezdenka Karolina Piotrowska

[Źródło](#)

Czy chcemy konfrontacji z

Szanghajską Współpracę?

Organizację

Internet zahuczał! Jacek Bartosiak naczelny strateg geopolityczny z obozu bliskiego rządowi PiS wezwał do wystawienia polskiej armii w pole przeciwko Rosji! Ciekawe jak mogłoby to wyglądać. Polskie chorągwie w blasku słońca pędzą na Ukrainę i walczą o... No właśnie tutaj nie bardzo wiadomo o co. Niestety taki scenariusz jest wyjątkowo fantastyczny. Wystawienie wojsk polskich na Rosję skończyłoby się armagedonem rakietowym, a nie jakąś baśniową bitwą.

W polskiej przestrzeni publicznej całkowicie milczy się na temat istnienia Szanghajskiej Organizacji Współpracy. Organizacji mającej nie tylko wymiar gospodarczy, ale i militarny. Zrzesza między innymi: Chiny, Rosję, Indie, Pakistan. W roli obserwatora występuje w niej Iran, a Turcja jest partnerem. Nie zostało do niej dopuszczone jako członek lub obserwator żadne państwo NATO. Jest jasne, że jest to wielka siła strategiczna trzech najpotężniejszych po USA armii świata, której celem jest zapewnienie wielobiegunowości planety i zapobieganie hegemonii jednej opcji.

Im szybciej polskie społeczeństwo uświadomi sobie z jaką siłą ma do czynienia, tym lepiej. Należy zadać pytanie czy „wolny świat” bez czterech miliardów ludzi, w ogóle jest światem, czy jakimś wybrakowanym i niedołudnionym frazesem ideologicznym.

Nie mam absolutnie zamiaru namawiać do jakiegoś poddania się, strachu, czy jeszcze czegoś tam innego...Apeluję do rozumu. Jak

można pomijać w przestrzeni publicznej samo istnienie tak wielkiego bytu, łączyć o rzekomej izolacji Federacji Rosyjskiej, która według Pani Victorii Nuland jest pariasem. No cóż USA ma wielkie możliwości udawania, że Europa, którą uczyniła pariasem jest potęgą. Ale w rzeczywistości tak nie jest i nie będzie. Parias to ktoś zdany na kogoś innego, ktoś kto nie ma żadnej woli samodecydowania o sobie. No cóż Rosji jeszcze daleko do takiego statusu.

A więc jakie zająć stanowisko wobec sojuszu smoka z niedźwiedziem? Przede wszystkim należy uświadamiać polskie społeczeństwo o takiej relacji tych mocarstw i przestać na podstawie kłamstwa popychać Polskę na eksperymentalną przystawkę. Nigdy nie jest za późno, żeby pójść po rozum do głowy i przestać machać systemami rakietowymi z kodami dostępu w Waszyngtonie.

[Paweł Krzemiński](#)

Oszczerstwa znajdują finał w sądzie

Szanowni Państwo,

Przez ostatnie 2 lata przekazywałem Państwu rzetelne, poparte badaniami najwyższej jakości informacje medyczne, szczególnie na najbardziej aktualny w obecnym czasie temat. Starałem się

nie zwracać uwagi na oszczerstwa rzucone pod moim adresem. Dzisiaj nadszedł czas, kiedy mówię DOSYĆ.

Nie mogę dłużej pozwolić na podważanie zaufania moich pacjentów. Nie będę więcej tolerował absurdałnych i nie popartych żadną wiedzą medyczną zarzutów, które ostatnio są kierowane pod moim adresem. Nie pozwolę, by pediatra kwestionował moją wiedzę i doświadczenie, jako specjalisty chorób zakaźnych oraz specjalisty chorób wewnętrznych.

Informuję, że postanowiłem na drodze postępowania sądowego zabezpieczyć ochronę swojego dobrego imienia. Od dra Pawła Grzesiowskiego zażądałem przeprosin oraz sprostowania nieprawdziwych informacji, które na mój temat rozpowszechniał za pomocą środków masowego przekazu. Wystąpiłem również o zadośćuczynienie. Nie będzie dłużej bezkarnego chowania się za plecami instytucji branżowych. Najwyższy czas, by osoby rozsiewające fałszywe przekazy w celu dyskredytacji mojego dobrego imienia oraz kompetencji jako lekarza – poniosły odpowiedzialność za swoje czyny.

Analogiczne żądanie sprostowania zostało wystosowane do TVN. Podobne pozwy będą skierowane przeciw każdej osobie, która będzie upubliczniała nieprawdziwe informacje na temat mojej osoby oraz moich wypowiedzi.

Najwyższy czas przenieść dyskusję na poziom medycyny opartej na dowodach. Skończył się czas wymyślonych zarzutów.

dr n. med Zbigniew Martyka

Ćwicz Polaku za wujka Sama i kozaka Zełenskiego!

Po miesiącach zachęt MON do wstępowania do wojska, poprzez propagandową kampanię, a potem podnoszenie stawek pieniężnych dla żołdatów, teraz dochodzą nas słuchy o masowym wzywaniu na ćwiczenia wojskowe. Okazuje się, że jednak nie tak masowe, ale jednak wezwanie może dostać każdy kto przeszedł kwalifikację wojskową w kategorii A.

Jak można to skomentować? Z jednej strony każdy mężczyzna powinien umieć obchodzić się z bronią i być przeszkolonym wojskowo. W Ameryce czy Rosji składać karabin potrafią nastoletnie dziewczynki. W Polsce co najwyżej młodzież strzela się z plastikowych pistolecików i bawi nożem motylkiem, ale to tyle. I nie wiem jak bardzo profesor Czarnek będzie prężyć swoje muskuły, nic z tym nie robi. Europejska cywilizacja brzydzi się wojną i wszystkim co z nią związane, takie myślenie jest już bardzo silnie zaszczepione.

Zastanawia bardziej w jakim celu taka zmiana u rządzących, że nagle chcą szkolić naród? A no niedźwiedź rosyjski ani myśli uklęknąć przed kozakami, podpisać kapitulacji i uznać hegemonii Stanów Zjednoczonych w Europie i byłych krajach Związku Sowieckiego. W związku z tym trzeba tym niedźwiedziem straszyć, mamy być buforem, wałem, który zasłoni wielką cywilizację przed barbarzyństwem! Może faktycznie Rosja stanie się tym, czym jest nazywana, będzie to jednak wielkie nieszczęście, a nie sukces propagandowy Kaczyńskiego.

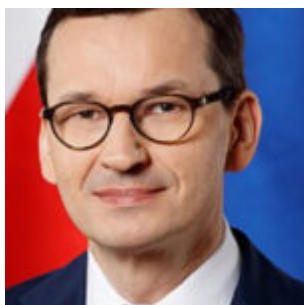
Tak państwo ma święte prawo wymagać od swojego państwa obrony. Tylko pytanie czego w tym wypadku my chcemy bronić? Rosja jeszcze parę miesięcy temu ani myślała atakować Polski. Błaszczak od miesięcy robi wszystko, żeby włączyć się do wojny razem z kozakami, a niczego, żeby Polacy wojny uniknęli. Na Ukrainie giną cywile, cierpi naród, cierpią zwykli ludzie, to jest tragedia. Elita rządząca Ukrainy jednak nic sobie z tego nie robi, nawet nie negocjuje z Rosją w sprawach humanitarnych. Chce maksymalnego sukcesu.

Co jeśli do wojny Polski z Rosją dojdzie? Poza tym, że będzie światowa wojna, która zmiecie z powierzchni połowę kuli ziemskiej, można parę rzeczy przewidzieć. Czołgi Abramsy będą strzelać kulami ze zubożonego uranu. No niezła zabawa w Waszyngtonie, wykorzystają sprzęt w apokaliptycznych warunkach. Polska stanie się pobożowiskiem z gruzów, oby nie nuklearnym. Może wojsko polskie wyśle jakiegoś drona, jak Ukraińcy, który zniszczy jakiś magazyn broni w Rosji. I Tyle, pod Moskwę nie podejdzie na pewno, może zrobią to sojusznicy, nowi alianci, ale czy pokonają niedźwiedzia i smoka chińskiego, w to wątpię. Dlatego, że świat może po prostu nie przetrwać.

No ale Błaszczak chce się zabawiać w wielką wojnę, może to brak ołowianych żołnierzyków w dzieciństwie. W końcu Moskwa skąpiła Polsce zabawek i w ogóle niczego nie było. Teraz jest wszystko: kurczaki z KFC, pepsi i instagramy z roznegliżowanymi pannami. Umrzycjmy za to!

[Źródło](#)

Morawiecki zwerbowany przez STASI? Szokujące informacje opublikowane przez dziennikarza śledczego

W środę (7.12.2022) dziennikarz śledczy Leszek Szymowski opublikował na Facebooku szokujące informacje na temat przeszłości premiera Mateusza Morawieckiego. Szymowski twierdzi, że obecny premier był dwukrotnie zarejestrowany przez STASI (Służba Bezpieczeństwa NRD) jako tajny informator. Do rejestracji miało dojść w 1989 roku, gdy Morawiecki miał 21 lat.

Szymowski twierdzi, że dwukrotnie składał w Instytucie Gaucka wnioski o udostępnienie teczek Morawieckiego, ale mu odmówiono. Dziennikarz informuje też, że o rejestracji Morawieckiego przez STASI dowiedział się już w 2019 roku i wtedy zwrócił się do premiera z prośbą o odniesienie się do sprawy. Nie otrzymał odpowiedzi.

Leszek Szymowski - dziennikarz śledczy

3 dni · 🌐

Agent Morawiecki

Dzisiejszy premier był dwukrotnie zarejestrowany przez STASI (Służba Bezpieczeństwa wschodnich Niemiec) jako tajny informator. Jednak szczegółów współpracy nie można poznać ze względu na utajnienie jego teczek.

O dwukrotnej rejestracji Morawieckiego mówią dokumenty, które odkryłem przez przypadek, badając aktywość Grupy Operacyjnej "Warszawa". To specjalna grupa wywiadu STASI, która działała w Warszawie (jej siedziba mieściła się w ambasadzie NRD przy ulicy Szucha). Zajmowała się dostarczaniem wywiadowi niemieckiemu cennych dla niego informacji z Warszawy.

Pierwszy z zapisów ewidencyjnych, z lata 1989 roku, mówi o pozyskaniu do współpracy źródła o pseudonimie "Student". Podane są jego personalia, w tym nazwisko i imię (Morawiecki Mateusz), data urodzenia (20 czerwca 1968). Jest również nazwisko oficera, który zaakceptował werbunek. To major Carl-Heinz Scharpegge - ówczesny rezydent wywiadu STASI w Warszawie i szef całej, działającej w PRL grupy operacyjnej "Warszawa". Drugi zapis, późniejszy o kilka miesięcy, mówi z kolei o zarejestrowaniu źródła o pseudonimie "Jakob" i przedstawia dane osobowe dzisiejszego premiera RP.

W obu przypadkach przy nazwisku Morawieckiego sporządzona jest adnotacja "Inofizielle Mitarbeiter" co oznacza "Nieoficjalny Współpracownik". Tak w STASI określano informatorów najwyższej kategorii. Odpowiadało to Tajnemu Współpracownikowi w polskiej Służbie Bezpieczeństwa.

Nie znamy szczegółów pozyskania Morawieckiego do współpracy. Nie wiemy również w jaki sposób przebiegały jego kontakty ze STASI. Wszystko dlatego, żeteczki IM "Student" i "Jakob" są utajnione. Dwukrotnie składałem w Berlinie wniosek o ich odtajnienie i dwukrotnie uzyskałem odpowiedź "ABSAGE" co w języku niemieckim oznacza "Odmowa".

Co się stało z teczkami Morawieckiego po upadku NRD? Jak wszystkie archiwa b. STASI, zostały przejęte przez BND czyli Bundesnachrichtendienst czyli niemiecki cywilny wywiad zagraniczny. Co działo się z nimi dalej - pozostaje tajemnicą niemieckiego państwa.

W 2019 roku, gdy po raz pierwszy dotarłem do zapisów na temat premiera, zwróciłem się do Mateusza Morawieckiego, oficjalnie, poprzez rzecznika rządu, z prośbą o odniesienie się do tego. Odpowiedzi nie uzyskałem ani wtedy ani dziś.

Więcej szczegółów sprawy na moim kanale na YT (link w komentarzu pod wpisem).

Lajkujcie, komentujcie i udostępniajcie gdzie się da. Zachęcam też do obserwowania mojego profilu. Będziecie się z niego dowiadywać tego, co władza chce przed Wami ukryć.

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=584370333691381&set=a.130245362437216&type=3>

W nagraniu zamieszczonym na YouTube Szymowski sugeruje, że premier Morawiecki może być szantażowany przez służby niemieckie. Dlaczego bowiem odmówiono ujawnienia zawartości teczek? – *W tych teczkach jest coś, co tak bardzo kompromituje pana Morawieckiego, że rząd niemiecki woli to zachować dla siebie. To teraz rodzi się pytanie: dlaczego rząd niemiecki chce zachowywać to dla siebie? Przecież nie z miłości do*

Mateusza Morawieckiego. Nie z miłości do Polski, ani nie ze względu na dane osobowe oficerów STASI. Rząd niemiecki chce to zachować dla siebie – moim zdaniem – tylko z jednego powodu: żeby wpływać tym, w sposób zakulisowy, na Mateusza Morawieckiego – mówi Szymowski.

– Moglibyśmy w tych teczkach upatrywać przyczyn rozmaitych zachowań pana Morawieckiego, skrajnie niekorzystnych dla Polski, a skrajnie korzystnych dla Niemiec. Co ja mam tutaj na myśli? Choćby te nieszczęsne negocjacje z Unią Europejską o pieniądze, które pan Morawiecki przeprowadził w sposób skandaliczny. W sposób taki, żeby Polska nic nie zyskała, żeby wyłącznie straciła – wyjaśnia dziennikarz. – On robi wszystko, żeby Polska w relacjach z Brukselą przegrała wszystko. Nie da się więcej zrobić dla szkody Polski, niż to, co robi pan Morawiecki, w zakresie praworządności, w zakresie KPO, w zakresie rozmaitych rozporządzeń, w zakresie polityki transportowej. Ja stawiam pytanie: czy to nie wynika z tego, że rząd niemiecki ma teczkę pana Morawieckiego w Instytucie Gaucka i pan Morawiecki wie, że rząd niemiecki ma tę teczkę? – mówi Szymowski.

Leszek Szymowski pracuje jako dziennikarz śledczy od 1998 roku. Pierwsze artykuły publikował na łamach „Dziennika Polskiego”. Współpracował z „Gazetą Polską”, „Wprost”, „Gazetą Finansową”, „Warszawską Gazetą”, „Angorą”. Był również autorem oraz współautorem reportaży emitowanych na antenie Telewizji Polskiej w programach „Misja Specjalna” i „30 Minut Extra”. W latach 2009–2011 pracował w Onet.pl, skąd usunięto go po tym jak wbrew woli kierownictwa redakcji zaczął badać okoliczności katastrofy smoleńskiej i podważać jej oficjalne ustalenia. Od 2009 roku publikuje w tygodniku „Najwyższy Czas”. Jest autorem piętnastu książek, m.in. dotyczących katastrofy smoleńskiej, zabójstwa generała Papały i zamachu na papieża Jana Pawła II. Jest też autorem biografii Zbigniewa Ziobry.

[Źródło](#)